

et Flertal i Landstinget. Man ser det ved Forhandlingerne i Dag, hvor han har Højre og de Frikonservative og sit eget Parti med sig. Tilbage bliver en halv Snes Mennesker, som ikke ville stemme med de andre. Hvorledes vil han dog sammenligne det med de 8—9 Personer, som i lige saa mange Maaneder, som de vare Personer, sad og ingen virkelig Indflydelse kunde gøre gældende, men kun kunde se hen til et Valg, som skulde afgøre baade Regeringens Stilling — hvad der forholdsvis var ligegyldigt — og derefter det store Spørgsmaal, som vi stredes om, Forsvarslovene.

Naturligvis citerede den højtærede Konseilspræsident Hørups gamle Ytring fra 1901 med Hensyn til Forfatningsændringen. Men hvorledes skulde den Ytring af Hørup forstaas? Paa den simple Maade, at den Parlamentarisme, man mente var indført ved Systemskiftet, laa i den Forfatning, vi havde. Det var Meningen med hans Ord, og anden Mening havde de ikke; den Anskuelse havde han kæmpet for gennem mange Aar, og det har dog ogsaa den højtærede Konseilspræsident paa anden Maade og i et andet Parti været med til, naar han bekæmpede de Højreministerier, som den Gang regerede med kun Landstingets Tilslutning. Altsaa, Hørups Ytring har intet at gøre ved denne Lejlighed. Der er intet i Vejen for at forelægge Grundlovsændringsforslag og at arbejde ærligt paa Forfatningsforandring, fordi Hørup erklærede i 1901, at Parlamentarismen laa i den Forfatning, som vi havde, og dette havde i Virkeligheden været Stridspunktet mellem Højre og Folketinget og Demokratiet indtil da.

Med Hensyn til Kultolden sagde den højtærede Finansminister, at jeg og ogsaa andre Medlemmer vel kunde indse, at Grunden til, at han havde sat denne Anmærkning ind paa Finanslovsforslaget, var den, at han vilde undgaa Forslag om en partiel Toldrevision. Jeg kan ikke beundre den højtærede Finansministers Taktik, jeg kunde endogsaa ønske ham, at han besad noget mere Fantasi, for uden større Opfindsomhed havde man dog, naar man er Finansminister og kender Forholdene her paa Rigsdagen, kunnet tænke sig, at han ikke vilde faa hin Anmærkning igennem, hvilket ogsaa viste sig i Dag. Hvad har da den højtærede Finansminister opnaaet ved sin Anmærkning for at undgaa den partielle Toldrevision andet, end at han netop maa komme med et saadant Forslag. Nu vil jeg gerne, hvis det over-

hovedet behøves, spørge den højtærede Finansminister, om det er hans Mening at komme med et særligt Forslag, hvorved Kultoldens Opretholdelse søges udvirket. Den højtærede Finansminister kan svare mig med et Ja eller Nej, saa er det Spørgsmaal afgjort. (Ophold). Naa, det vil han ikke, maaske han har opgivet Sagen, det er noget helt andet. Hvis han nu opgiver Kultoldens Bevarelse, fordi Landstinget gaar imod denne Anmærkning, ja, saa forstaar jeg det godt, men det havde jeg ikke tænkt mig. Jeg havde tænkt mig, at den højtærede Minister havde dette Nummer, om jeg tør sige det, i sin Finansplan og vilde forsøge at faa det igennem. Det mislykkes for ham paa Finanslovsforslaget, ja, saa nødes han ganske simpelt til at tage det op paa et særligt Lovforslag, hvilket var det, han vilde undgaa. Den Taktik kan jeg ikke beundre, den Opfindsomhed synes mig ogsaa meget ringe, som Finansministeren har udvist ved denne Lejlighed.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa Balancen, det er for sent paa Dagen, Tinget er træt, men en Ting vil jeg dog nævne, nemlig Forholdet med Tillægsbevillingsloven. Den højtærede Finansminister gjorde med megen Fynd gældende overfor mig, at jeg havde overset, at Tillægsbevillingslovsforslaget vilde føre til en Udgift af — jeg husker ikke, hvilket Tal han nævnede — 5 Mill. Kr. for næste Finansaar. Det har jeg slet ikke overset, men jeg har den Tro, at Tillægsbevillingsloven gaar ganske mekanisk ind i Status, ind i Forholdet mellem Indtægt og Udgift paa den Maade, at det, som spares paa indeværende Finansaar, udskydes, opsættes, slaar til til Dækning af Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven. Derfor er der ingen Grund til at tage Hensyn dertil. Der er intet Aar, hvor ikke Bevillinger udskydes, saaledes at den Indtægt, som ikke bliver benyttet, kommer Tillægsbevillingsloven til Gode.

Saa sagde den højtærede Finansminister til mig, at jeg brugte min sædvanlige Taktik at ægge de konservative Grupper paa forskellig Vis og i Særdeleshed til Konflikt. Finansministeren ved jo godt, at den Indflydelse, som den Gruppe, jeg har den Ære at tage Ordet for, og som udgør 4 Medlemmer, har, er saare ringe i dette Ting. Hvorledes skulde det lykkes os at bevæge de store Partier her i Salen til nogen som helst Aktion mod Ministeriet, som paa alle Maader støttes af disse Grupper, og som er udgaaet af et Valg,